

Hồi Thứ Một Trăm Bốn Mươi Một

Trên Đỉnh Núi Thạch Ưng (Tiếp)

Đ

ôi bạn già lướt gió đi ào ào, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy thị Thiên Nam trấn...

Bổng Thái Kinh Ngạc vươn tay giặt vạt áo Thượng Quan Kỳ Long làm ám hiệu. Cũng trong lúc ấy Kim Điều Đại Kiệt nhận ra nhiều bóng dáng quái lạ đang khinh thân đề khí về hướng Thiên Nam trấn.

Cả hai cùng lướt vào một rặng cây, trụ yên trong tàng lá dối mắt nhìn.

Thái Kinh Ngạc thì thào:

- Ngu đệ thấy những bóng dáng kia có đủ các y trang, dấu hiệu của quần hùng và quần ma. Bọn chúng tụ về Thiên Nam trấn hẳn là có ý đồ gì đấy.

Thượng Quan Kỳ Long trầm giọng:

- Tốt nhất là ta hãy vào Quần Âm Đài trong thị trấn. Đó là một tử lâu có rượu ngon, thường thu hút bọn võ lâm cao thủ. Ngồi trong tử lâu ta sẽ lắng nghe được nhiều chuyện đáng quan tâm.

Son Đông Tuyết Thủ gật nhẹ:

- Phải đấy, ta cùng vào tử lâu này là hay nhất.

Hai người rời khỏi tàn cây, hóng vèo vào thị trấn. Vừa đến đầu chợ là đôi bạn già chao mình xuống ở một vùng khúc quanh vắng vẻ, rồi dẫn nhau đi tới Quần Âm Đài...

Quả đúng như lời Thượng Quan Kỳ Long: Trong tử lâu đã đông nghẹt khách, trang phục đủ kiểu nhưng gương mặt nam nữ, già trẻ đều có vẻ uy dũng, phong trần.

Thượng Quan Kỳ Long và Son Đông Tuyết Thủ Thái Kinh Ngạc ăn mặc như những đạo sĩ, diện mạo đã hóa trang nên bọn thực khách trong tử lâu chẳng thèm dòm ngó.

Ngồi vào bàn kê rượu thịt, Kim Điều Đại Kiệt lại kín đáo cho tên tiểu nhị hầu bàn một nắm bạc vụn rồi hỏi nhỏ:

- Hôm nay ở trấn ta có việc gì mà như ngày hội vậy?

Gã tiểu nhị đáp ngay:

- Bẩm quý khách, chẳng biết chuyện gì xảy ra nhưng khách khứa tới đây đều là người trong các phái võ... ngoài ra còn những dị nhân quái nữ mà kẻ hầu hạ này chẳng rõ là ai.

Thượng Quan Kỳ Long liền nắm tay Thái Kinh Ngạc, ra hiệu lặng im để nghe ngóng những câu chuyện bên các bàn rượu.

Lúc đó, khách vào càng thêm đông. Đôi bạn già phải triển vận thánh lực để tò mò nghe lên.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Bốn Mười Hai

Tàu Hỏa Nhập Ma

G

ặp Vương Hán Sơn trong chốn vực sâu mà phải trốn chạy, Linh Phụng thật đau lòng...

Nhưng biết làm sao khi cái ngàn vàng của người con gái đã chẳng còn nguyên vẹn?

Nàng đau đớn tự nhận mình chẳng còn xứng đáng với Hán Sơn, dù sự việc xảy ra chẳng phải do nàng gây nên tội.

Vừa tan vỡ mối tình trong trắng từ tuổi hoa niên, vừa biết thảm họa gia đình... phụ mẫu cùng hai đệ đệ đều bị tru sát... đau thương càng gấp bội như phá vỡ trái tim Linh Phụng. Nàng thấy lòng mình tan nát, đầu óc quay cuồng và trong một lúc tinh thần suy sụp nàng đã toan tự kết liễu đời mình cho xong một kiếp hồng nhan.

Nhưng Linh Phụng đã kịp thời được bầu nhiệt huyết nung nóng cả tâm hồn lẫn thể xác. Nàng nhớ đến mối gia thù sâu nặng với bọn Vạn Độc Quỷ môn và bốn phận thiêng liêng của nàng là hậu duệ kế tục chuởng môn với nhiệm vụ phục hưng Thượng Quan gia phái.

Lòng căm thù bọn ma giáo sôi sục, cùng nghĩa vụ với gia môn đã giúp Linh Phụng đứng vững. Nàng vươn lên trong tinh thần dũng cảm, vượt lên trên những đau đớn tuyệt vọng để tiếp tục nuôi dưỡng hờn căm, buộc bọn Vạn Độc Quỷ môn phải đền nợ máu.

Hôm nay, Linh Phụng cùng Phi Bằng trở lại vực sâu tìm một hang động cho Phi Bằng luyện nửa pho võ công. Còn nàng tiếp tục truy tầm nửa pho hậu chiêu của bí kíp Thiên Chiêu Sưu Lục...

Phi Bằng đã mang sẵn ý đồ thâm kín. Gã không tiết lộ cho Vạn Độc giáo chủ biết tin tức về pho võ công tuyệt thế, mà quyết định luyện bộ bí kíp này để quật lại bọn chúng, cứu thoát mẹ cha trong mật thất của Dương Sùng.

Bởi vậy dù mới nắm được phần đầu của Thiên Chiêu Sưu Lục, Phi Bằng vẫn xem qua phần chỉ dẫn rồi ẩn nơi hang động khởi sự vận khí hành công.

Từ một góc hang Linh Phụng âm thầm theo dõi Phi Bằng.

Cuộn da đặt trước mặt, Phi Bằng tọa công vận khí, càng lúc càng tập trung nội khí chân dương để tiếp thu bí kíp tuyệt luân.

Thời khắc trôi qua, mỗi chu kỳ hành công là mồ hôi Phi Bằng toát ra như tắm.

Bỗng Linh Phụng thấy đỉnh đầu Phi Bằng tỏa lên một luồng khói mờ ảo trắng tinh... Diện mạo gã bạc phếch, đỏ rần, xanh tái rồi trở thành xám ngoét...

Thình lình Phi Bằng rú lên một tiếng khủng khiếp và té ngửa trên nền đá tựa một thân cây bật rễ.

Linh Phụng vội chạy lại gần, nàng thấy đôi mắt Phi Bằng nhắm nghiền, sắc diện trắng như tờ giấy ướt đầm mồ hôi, hai mép rỉ máu... rồi cả thất khiếu đều tuôn máu như suối trào.

Linh Phụng kêu to:

- Trời ơi, Tổng huynh chết mất!

Dù sao Tổng Phi Bằng cũng là bạn đường đã cùng nàng trải qua nhiều hiểm nguy sóng gió, Linh Phụng giật mình kinh sợ vì biết gã công tử đã bị tẩu hỏa nhập ma...

Đến ngay bên cạnh Phi Bằng, nàng không chế mấy huyệt đạo cho máu bớt tuôn chảy, nhưng gã trai vẫn hôn mê, ngất lịm.

Chộp lấy cuộn da ghi chép võ công, Linh Phụng đọc nhanh và chợt hiểu nguyên nhân...

Nàng lẩm bẩm:

- Tổng Phi Bằng luyện khí hành công đúng phương pháp chỉ dẫn... Nhưng chân dương nội khí của chàng ta không đủ tiếp thu những chiêu thức Thiên Chiêu Sư Lục nên đã bị tẩu hỏa nhập ma... nếu không cứu cấp kịp thời sẽ nguy tính mạng.

Linh Phụng dựng Phi Bằng ngồi lên. Nàng thấy mồ hôi gã toát đầm thân mình, tay chân lạnh giá.

Nàng trầm giọng kêu lên:

- Ôi, Hãn Xuất Như châu, Tứ Chi Quyết Lạnh... phải truyền nội khí cho chàng ta mới mong cứu gỡ được.

Lập tức áp hai bàn tay, vừa đỡ thân hình Phi Bằng vừa truyền chân khí cho gã.

Thời gian trôi qua, cơ thể Phi Bằng ấm nóng dần và Linh Phụng cũng cảm thấy kiệt sức. Nàng đặt Phi Bằng nằm xuống tiếp tục xoa nắn các huyệt đạo.

Chợt nhớ trong bọc có mấy viên Hoàn Kiện đơn, Linh Phụng lấy ra hai viên nhét vào miệng gã công tử.

Gương mặt Phi Bằng không còn xanh tái nữa, nhưng Linh Phụng biết gã chưa qua cơn nguy hiểm. Thần khí của gã chưa hồi phục kinh mạch xáo trộn, tim gã có thể ngừng đập chưa biết lúc nào.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Bốn Mười Ba

Tìm Linh Chi Thảo



hột nhớ có linh chi là thần dược cứu nguy những kẻ bị tẩu hỏa nhập ma, Linh Phụng nói một mình:

- Phải rồi, dưới vực sâu này thường có loại cỏ linh chi trong những kẽ đá. Cần tìm nhanh về cứu mạng Phi Bằng.

Nàng vội bước nhanh ra ngoài, len lỏi thoăn thoắt qua những vạt lau xậy đi tìm thứ dược thảo linh nghiệm cần thiết.

Thoáng trông bên sườn thạch động có nhiều đám cỏ xanh um, Linh Phụng nhanh chân tiến lại gần...

Xoẹt...

Tiếng động như có loài mãng xà di chuyển làm Linh Phụng ngừng bước, ánh mắt đảo nhanh quan sát quanh mình...

Lớp lá khô lại xào xạc phía trước cách nàng không xa, Linh Phụng đặt tay vào chuôi kiếm đeo bên mình...

Không phải mãng xà hay ác thú, Linh Phụng thấy một bóng người đang di chuyển, tay gạt cành cây, chân xéo lên những lớp lá khô tạo thành tiếng kêu ròn rã.

Nàng gằn giọng:

- Hừm, lại có kẻ nào lọt được vào địa huyệt này?

Nép vào dưới một thân cây, Linh Phụng nắm chặt chuôi kiếm chờ đợi bóng người đi tới.

Điện mạo của gã rõ ràng, rồi một gương mặt dị dạng với hai cái thẹo dài trên đuôi mắt.

Linh Phụng hồi hộp thốt lên:

- Trời... Vương Hán Sơn.

Nàng đã nhận ra lớp mặt nạ hóa trang của người yêu mới bị đường kiếm của nàng làm rơi hôm trước.

Nhịp tim đập mạnh xao xuyến trong lòng. Nàng chỉ muốn kêu lên tiếng "Hán Sơn" thân thương... nhưng hai tiếng ấy nghẹn lại trong cổ họng đầy cay đắng. Nàng chỉ còn biết đau khổ nhìn chàng từ xa với cõi lòng tan nát, trăm mối tơ vò.

Linh Phụng lại bằng khuôn tự hỏi:

- Vương huynh xuống vực thăm này làm gì? Không lẽ chàng cũng đi tìm nơi cất giấu Thiên Chiêu Suu Lục như ta?

Nàng than thầm và tự trách:

- Ta đã trốn chạy chàng, ta đã làm chàng thất vọng cũng như ta? Vương huynh ơi, huynh có biết lòng muội còn đau đớn hơn huynh gấp vạn lần. Nhưng hoàn cảnh trái ngang rồi, đành hẹn kiếp sau tái hợp.

Khoảng cách giữa hai kẻ yêu nhau chẳng xa xôi gì vậy mà Linh Phụng đành núp bên gốc cây.

Hán Sơn cũng không hề biết Linh Phụng đang dõi theo chàng với tâm sự buồn đau. Chàng đang đi tìm Cẩm Tiên bởi lo ngại cô gái sẽ chết vì luyện công sai lạc, làm thất lạc luôn nửa pho bí kíp quý báu nhất trên đời.

Linh Phụng đang hồi hộp nhìn theo Hán Sơn, bỗng thấy chàng dừng lại bên đường mòn, khum hai bàn tay trước ngực và kêu lên:

- Cẩm Tiên... Cẩm Tiên...

Một thoáng ngạc nhiên, Linh Phụng tự hỏi:

- Sao Vương huynh lại kêu Cẩm Tiên, Cẩm Tiên là ai?

Tim nàng như se thắt khi nghĩ rằng Cẩm Tiên là người yêu mới của chàng. Làm sao nàng biết Cẩm Tiên chính là người bạn chí thân Miêu Khả Tú ở Hoàng Thạch Xuyên.

Qua phút đau lòng, Linh Phụng lại thầm nói một mình:

- Nếu chàng đã tìm được người hợp ý cũng hay. Cầu mong cho chàng trọn đời hưởng hạnh phúc, một mình ta đau khổ đủ rồi...

Chờ Hán Sơn đi khuất, Linh Phụng đến bên vách đá nhổ vài khóm cỏ linh chi, rồi chạy nhanh về hang động.

Nàng rất sợ phải chạm mặt Hán Sơn. Nàng không thể sắt đá với chàng và hậu quả sẽ ra sao trong cuộc tình ngang trái.

Thà một mình ôm hận, Linh Phụng không muốn Hán Sơn cũng phải đón đau đớn vất vả vì một mối tuyệt tình.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>

Hồi Thứ Một Trăm Bốn Mười Tư

Biến Cố Trùng Trùng



uần Âm Đài càng về trưa càng thêm đông khách.

Giữa đám người ăn uống ồn ào như ngày hội ấy, Thượng Quan Kỳ Long phải triển vận thính lực xem nơi nào phát ra những chuyện đáng

quan tâm.

Chợt ông bắm cánh tay Thái Kinh Ngạc nói nhỏ:

- Hãy lắng nghe bọn người đang xầm xì bàn tán nơi mâm rượu bên cạnh trái chúng ta.

Son Đông Tuyết Thủ Thái Kinh Ngạc đồng tai nghe ngóng, mắt quan sát bọn người quanh mâm rượu.

Một lão râu dài, mặt vàng như nghệ thấp giọng thì thào:

- Thượng Quan Kỳ Long tuyệt tích giảng hồ nhưng mấy tháng gần đây bọn ma giáo và cả quần hùng đều dò biết Thượng Quan Linh Phụng cùng gã Phi Bằng công tử xuất hiện trong Thiên Nam trấn, rồi Vương Hán Sơn và quái nữ Cẩm Tiên cũng để lộ hành tung, sau cuộc giao đấu với Huệ Tiên dâm phụ. Bọn này đều là những nhân vật gần gũi với pho bí kíp võ công Thiên Chiêu Sư Lục...

Ả mặt hoa da phấn ngồi bên lão già nói nhỏ:

- Hừm, chẳng trách cao thủ hai phái Hắc Bạch bỗng dung đều đổ dồn về Thiên Nam trấn này.

Lão râu dài trầm giọng:

Võ lâm Hắc Bạch chú ý là vì giáo chủ Vạn Độc Quỷ môn Dương Sùng đột nhiên đưa dâm phụ Huệ Tiên tới đây. Hẳn là lão đại ma đầu này đã biết được việc gì có liên quan tới pho võ công tuyệt thế.

Gã trai non choẹt trong áo thư sinh vừa nâng chung rượu tợp một hớp, vừa đập vào tay lão già:

- Ôi, nếu Thiên Chiêu Suu Lục mà phát hiện được ở vùng Nam Hung này thì võ lâm quần hùng cả hai phe Hắc Bạch đều lâm vòng kiếp nạn, thầy phơi đầy núi, máu chảy thành sông.

Bộ mặt vàng khè của lão già làm lão như già đi, lão nói:

- Tất nhiên rồi. Quần hùng Trung Thổ và bọn ma giáo đứng đầu là Vạn Độc Quỷ môn đều quyết tâm truy đoạt Thiên Chiêu Suu Lục, chưa kể đến các cao thủ Mông Cổ Phù Tang... đã đột nhập Trung Nguyên rình rập. Một cuộc huyết đấu kinh hồn sẽ không tránh khỏi. Bọn ta là thứ gia phái nhỏ nhoi, tới đây chỉ lấy mắt mà nhìn, đừng đại đột xông vào hơi chướng phong đao kiếm của những tuyệt đại cao thủ đã từng gieo khiếp đảm chốn giang hồ.

Kim Điều Đại Kiệt thầm nói bên tai Sơn Đông Tuyết Thủ:

- Lão đệ, hai ta nên đi ra ngoài thôi...

Thái Kinh Ngạc lặng lẽ đứng lên đến quầy trả tiền rượu thịt, rồi cặp bạn già nắm tay nhau ra khỏi Quần Âm Đài, trở thuật khinh thân về hướng bắc.

Tới bên một vạt rừng cả hai đứng lại dưới tán cây phong thụ.

Thượng Quan Kỳ Long hỏi Thái Kinh Ngạc:

- Lão đệ đã nghe rõ lời bàn tán bên mâm rượu chứ?

Sơn Đông Tuyết Thủ gật đầu:

- Ngu đệ đã nghe tất cả. Bây giờ sẽ tính sao?

Kim Điều Đại Kiệt phẩy tay:

- Phải xuống Hồ Huyết ngay thôi.

Cả hai đều phi hành gấp rút, lát sau đã đến thung lũng cây gai.

Nhìn những bụi gai bị đè rạp xuống và có vết gươm chém, Thái Kinh Ngạc trầm giọng:

- Lão huynh, đường nhỏ dẫn xuống dưới đây rồi.

Thượng Quan Kỳ Long nhíu mày:

- Đúng vậy lão đệ ạ. Ta phải vào nhanh xem tình hình ra sao.

Lách qua đám cây gai đã được vệt sẵn một con đường, Kim Điều Đại Kiệt phóng vào trước, Sơn Đông Tuyết Thủ theo sau.

Ngắm nhìn những hang động trong lòng vực, Thái Kinh Ngạc thích thú lên tiếng:

- Ôi, phong cảnh nơi đây đẹp quá, đúng là một nơi ẩn tích hành công vô cùng sáng khoái đấy lão huynh ạ.

Thượng Quan Kỳ Long chẳng nói gì, ông cứ nhìn sững về phía trước rồi bỗng khoát tay:

- Lão đệ nhanh lên, nơi đây có biến động rồi.

Cử chỉ của Thượng Quan Kỳ Long khiến cho Thái Kinh Ngạc chẳng dám coi thường. Hai người cùng lao tới một hang động vừa sụp đổ bên trong.

Nhìn đồng đất đá tràn ngập lòng hang, Kim Điều Đại Kiệt nói lớn:

- Hồng rồi lão đệ ạ, hang động này chính là chỗ lão phu cất giấu phần đầu của pho Thiên Chiêu Sư Lục...

Thái Kinh Ngạc chưa biết nói gì, bỗng ông quay ngoắt lại bởi có tiếng động lạ.

Lão huynh hãy coi chừng.

Tiếng kêu của Sơn Đông Tuyết Thủ làm Kim Điều Đại Kiệt quay nhìn. Một quái nhân râu tóc bùm xùm vừa phóng vụt vào hang.

Thượng Quan Kỳ Long vỗ vai Thái Kinh Ngạc:

- Đây là lão câm Trương Lộng, lão phu giao nhiệm vụ canh giữ hang động này. Chẳng biết chuyện gì đã xảy ra.

Thái Kinh Ngạc nói:

- Linh Phụng có bản chỉ dẫn trong trâm ngọc, biết đâu tiểu thư đã vào đây thâm bí kíp.

Kim Điều Đại Kiệt lắc đầu:

- Trương Lộng biết Linh Phụng. Nếu diệt nữ lão phu vào đây thì lão câm này đâu phải giết chết nổ làm sụp lòng hang.

Sơn Đông Tuyết Thủ quay nhìn lão câm:

- Rắc rối nhĩ? Trương Lộng câm làm sao ta hỏi tra gì được?

Thượng Quan Kỳ Long bảo:

Tuy câm nhưng lão Trương Lộng này có thể ra dấu bằng bộ điệu, chân tay, lão phu có thể hiểu được...

Ông liền vẫy lão câm lại gần, miệng hỏi thật lớn:

- Trương Lộng, việc gì đã xảy ra?

Lão cầm âm ọe, múa máy tay chân một hồi, Sơn Đông Tuyết Thủ chẳng hiểu gì cả. Nhưng Kim Điều Đại Kiệt gạt đầu với lão, đồng thời quay sang Sơn Đông Tuyết Thủ giải thích:

- Lão nói có một gã trẻ tuổi tới đây, đột nhập hang động. Lão chống cự quyết liệt nhưng cường lực của gã ấy cao cường hơn, lão phải giật ngòi nổ bộc phá rồi bỏ chạy.

Sơn Đông Tuyết Thủ gạt gù:

- Nếu vậy chắc gã đó đoạt mất nửa pho Thiên Chiêu Sư Lục rồi lão huynh ạ.

Kim Điều Đại Kiệt nhún mình một cái vọt vào giữa hang. Ông lôi từ dưới đất đá ra một chiếc hộp bằng gỗ quý.

Chiếc hộp nhẹ tênh...

Chẳng cần mở nắp hộp ông đã quăng xuống lòng hang, gần giọng nói:

- Đúng là gã chết tiệt ấy đã đoạt nửa bộ bí kíp rồi.

Lão cầm Trương Lộng vẫn theo dõi những cử chỉ của Thượng Quan Kỳ Long. Lúc này gã chợt be be mấy tiếng:

Thái Kinh Ngạc kêu lên:

- Lão huynh, dường như lão cầm muốn trình báo điều gì đó.

Kim Điều Đại Kiệt quay nhìn Trương Lộng.

Lão ta càng âm ọe dữ, tay chân chỉ chỗ lung tung.

Thượng Quan Kỳ Long ngoảnh qua Sơn Đông Tuyết Thủ:

- Trương Lộng nói lão ta trông thấy gã trai nọ đang ở một hang động khác mà lão không dám lại gần.

Sơn Đông Tuyết Thủ nôn nóng:

- Vậy lão huynh bảo Trương Lộng dẫn bọn ta tới đó ngay thôi, còn chần chờ gì nữa?

Sau cái khoát tay ra lệnh của Kim Điều Đại Kiệt, lão cầm Trương Lộng âm ọe mấy tiếng rồi phóng vèo ra khỏi cửa hang. Thái Kinh Ngạc và Thượng Quan Kỳ Long theo sát phía sau Trương Lộng.

Phi hành song song bên nhau, Thượng Quan Kỳ Long bảo:

- Trương Lộng tuy bị dị tật cầm đũa nhưng võ nghệ và cường lực của lão ta chẳng phải tầm thường. Gã trai nào đó đã hạ nổi Trương Lộng thì cũng thuộc hàng cao thủ đấy.

Son Đông Tuyết Thủ gật nhanh:

- Vậy ta phải sẵn sàng tư thế đối phó với gã ấy. Coi chừng gặp phải một tay hậu sinh khả úy thì phiền lắm.

Phía trước lão cầm Trương Lộng vẫn phóng đi vùn vụt, rồi lão ta ngừng lại trước một hang đá, ngoài cửa hang phủ kín những lớp dây leo như một chiếc màn quái dị.

Trương Lộng chỉ trở ậm ọe và Sơn Đông Tuyết Thủ cũng có thể hiểu lão ta trình báo là gã trai đáng sợ đang ở trong hang.

Kim Điều Đại Kiệt và Sơn Đông Tuyết Thủ vén những sợi dây leo thật êm ái, không gây tiếng động rồi thận trọng bước vào.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Bốn Mười Lăm

Chạy Trốn Người Yêu

V

ừa thấy Hán Sơn đi khuất, Linh Phụng đã phóng vèo đến kẻ đá nhỏ nhanh mấy khúm cổ linh chi...

Nàng quay mình chuyển bộ, vừa định trở về hang động. Bỗng nghe vụt một tiếng, chàng trai mặt theò đã lao tới gần nàng.

Linh Phụng trải qua một khắc lúng túng:

- Ôi, Hán Sơn quay lại rồi. Giữa nơi trống trải này nàng biết ẩn vào đâu?

Nhanh như chớp, Linh Phụng chỉ biết quay đầu bỏ chạy.

Nàng nghe phía sau có tiếng gọi lớn:

- Cẩm Tiên... Cẩm Tiên...

Thì ra Hán Sơn nhìn phía sau lưng cô gái có hai bím tóc nên nhận lầm là Cẩm Tiên...

Mặc cho Hán Sơn kêu, Linh Phụng cứ chạy thẳng.

Tiếng kêu càng gấp hơn và Linh Phụng đã nghe hơi gió sau lưng. Biết cứ chạy thẳng sẽ không tránh khỏi Hán Sơn bắt kịp. Linh Phụng lên vào một bụi rậm rồi cứ luồn trong lùm bụi trườn đi như con rắn. Bóng dáng cô gái trong vài khắc đã biến mất trước mắt chàng trai.

Vượt qua nhiều bụi rậm, cuối cùng Linh Phụng chui vào một đồng đá nhỏ hẹp, tối tăm.

Núp một lúc, mắt nàng đã quen với bóng tối, mũi nàng lại ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ hấp dẫn vô cùng.

Nhìn lên vách đá, Linh Phụng nhìn thấy từng đám nấm chen chúc. Giữa đám nấm ấy nàng thấy có ba cái nấm thật lớn bằng cái bánh bao đang tỏa hương thơm ngào ngạt.

Cả buổi như chơi trò cút bắt với Hán Sơn, Linh Phụng thấm mệt. Nàng vừa khát vừa đói, bèn bẻ chiếc nấm thơm ấy đưa vào miệng nếm thử. Nào ngờ vị nấm ngọt và mát khiến Linh Phụng thích thú. Nàng ăn hết luôn cái nấm thơm lạ lùng kia.

Vừa nhai nuốt hết chiếc nắm lớn, Linh Phụng cảm thấy toàn thân nóng lên, kinh mạch chuyển động rần rật. Đôi mí mắt Linh Phụng chột nặng trĩu, rồi nàng thiếp vào trong giấc ngủ giữa hang tối. Trong lúc đó ngoài rừng vẫn còn tia mặt trời soi rọi qua mép vực trên cao.

Một giấc ngủ thật ngắn ngủi, bởi chỉ một khắc sau Linh Phụng đã tỉnh ra. Nàng cảm nhận một sức mạnh kỳ lạ đang phát sinh trong cơ thể nàng.

Vô cùng hoan hỉ, Thượng Quan Linh Phụng bật thốt:

- Năm Thiên Niên Như Mộc trăm năm mới gặp một lần đây.

Thật vậy, cái nắm to tướng Linh Phụng vừa ăn chính là Thiên Niên Như Mộc, người dùng nó sẽ gia tăng thêm ba Mươi Lăm nội lực, từ lâu các cao thủ Hắc Bạch đã khổ công đi tìm mà không thấy, nay trong con cấp bách trốn chạy Vương Hán Sơn bất ngờ Linh Phụng gặp nó quả thật là một độ kỳ duyên chưa từng có bao giờ.

Hướng mắt sang hai chiếc nắm Thiên Niên Như Mộc còn lại Thượng Quan Linh Phụng lẩm bẩm:

- Ôi, hay là ta cứ nhớ hai cái nắm kia, biết đâu sau này lại chẳng cần dùng đến nó.

Thoản thoắt tiến đến hai cái nắm to tướng, Linh Phụng nhổ lấy bỏ vào bọc hành trang.

Linh Phụng duỗi tay phát động, kinh lực của nàng vỡ ra vùn vụt. Nội lực của nàng đột nhiên thừa mứa. Nàng ra khỏi hang núi, băng ngang lùm bụi trở lại đường mòn. Không còn thấy bóng dáng Hán Sơn đâu nữa, Linh Phụng yên tâm cầm mấy khóm cỏ linh chi trở về hang đá, nơi Phi Bằng đang hôn mê như sắp lìa đời. Nàng kiếm nước trong dưới những thạch nhũ, vò nát cỏ linh chi rồi đổ vào miệng Phi Bằng. Theo dõi hồi lâu, Linh Phụng thấy hơi thở của gã trai đều dần, sắc diện đã có màu hồng nhưng gã vẫn chưa tỉnh lại được.

Nàng suy nghĩ trong đầu:

- Ta còn phải truyền chân dương nội khí đả thông kinh mạch bằng những tuyệt chiêu mới mong cứu được Phi Bằng thoát chết.

Nàng vươn tay cầm lấy cuộn da...

Đọc xong phần hướng dẫn và những chiêu thức, Linh Phụng gật gù:

- Cứ chín chiêu căn bản là biến hóa thành tám mươi mốt chiêu. Ta chỉ cần luyện ba mươi sáu chiêu căn bản là đã có được ba trăm hai mươi tư chiêu chiến đấu, và hẳn đã thừa sức đả thông kinh mạch cho Phi Bằng.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Bốn Mười Sáu

Chạy Trốn Người Yêu (Tiếp)

Từ lúc ăn chiếc nấm thơm trong hang tối. Linh Phụng cảm thấy sinh khí tràn đầy, công lực tăng trưởng dữ dội. Nàng không hiểu rõ nguyên nhân mà chỉ biết chân dương nội khí trong cơ thể nàng đủ tiếp thu những chiêu thức phần đầu của Thiên Chiêu Suu Lục...

Để Phi Bằng nằm yên tĩnh bên ngoài, Linh Phụng vào trong ngôi hành công luyện khí.

Là người đã biết võ công, nội lực lại dồi dào, Linh Phụng tiếp thu các chiêu thức trong pho bí kíp thật nhanh chóng.

Suốt mấy ngày đêm Linh Phụng vừa theo dõi sức khỏe của Phi Bằng, vừa luyện Thiên Chiêu Suu Lục trong góc hang sâu. Thấm thoát nàng đã tiếp thu hơn ba trăm chiêu chiến đấu. Nhưng Linh Phụng vẫn say mê tiếp tục không ngừng.

Chiều hôm ấy Linh Phụng đang tiếp tục luyện chiêu trong góc hang sâu, bỗng nàng nghe bên ngoài có những âm thanh âm ọe kỳ lạ rồi có mấy lời xầm xì trao đổi:

- Gã này là công tử Phi Bằng sao?

- Chính nó đấy. Gã là con trai của Độc Long Quái Cước Tổng Phi Báo, tức là Tổng Linh võ đường Chủ...

- Hừm, chẳng trách hấn hạ nổi lão câm Trương Lộng.

- Gã bị tẩu hỏa nhập ma rồi...

- Thế là xong. Chắc gã luyện Thiên Chiêu Suu Lục nhưng không đủ chân dương nội khí...

Vậy nữa pho bí kíp gã để đâu?

- Ta phải lục soát ngay mới được.

Linh Phụng nghe có những bước chân và âm thanh sột soạt của các người đang lục soát.

Điều làm nàng yên tâm là những người bên ngoài chẳng phải kẻ ác. Những lời nói của họ không có ý làm hại Phi Bằng nên nàng cứ bình tĩnh núp bên trong theo dõi.

Lát sau, những tiếng nói lại vang lên:

- Không thấy cuộn da đâu cả...

- Nguy rồi, không chừng có kẻ đã chiếm được nửa pho võ công.

- Ta phải điều tra ngay gã công tử này, xem kẻ nào đã đoạt cuộn da lúc hắn vừa đi tẩu hỏa...

Không còn chần chừ được nữa vì sợ Phi Bằng bị rắc rối. Linh Phụng lập tức phóng vèo ra ngoài.

Nàng thét lớn:

- Phải, chính ta đang nắm nửa pho bí kíp và đã luyện được hơn ba trăm chiêu rồi.

Vừa nói Linh Phụng vừa nhìn thẳng vào những người trước mặt.

Nàng thấy rõ ba lão già. Hai lão mang bộ mặt hóa trang kỳ dị, mặc áo đạo sĩ, còn một lão tóc râu bờm sòm miệng luôn ậm ọe.

Linh Phụng gần giọng:

- Các vị là ai?

Lão già râu trắng bước tới, dang rộng cánh tay:

- Ôi, Linh Phụng. Con chẳng nhận ra ta à?

Dáng điệu và bộ râu cùng giọng nói thân quen đã làm Linh Phụng ngẩn mặt sững sờ.

Nàng xúc động hỏi nhanh:

- Trời ơi, bá phụ đó sao?

Lão già râu trắng quả thật là Kim Điều Đại Kiệt.

Tuy là người cứng cỏi ông cũng phải run giọng:

- Chính bá phụ của con đây. Thì ra tin tức trong chốn giang hồ chẳng sai, con đang đi với công tử Phi Bằng. Con đã dẫn gã truy tầm Thiên Chiêu Sư Lục mà đâu hay gã là tay trong của Vạn Độc Quỷ môn.

Linh Phụng kinh ngạc:

- Ôi, có chuyện lạ ấy nữa sao?

Son Đông Tuyết Thử lên tiếng:

- Chẳng có gì lạ con ạ. Vạn Độc giáo chủ Dương Sùng đang giam giữ phụ mẫu và các đệ muội của Tống Phi Bằng, và buộc gã phải chuộc bằng bí kíp Thiên Chiều Sư Lục...

Linh Phụng liếc nhìn ông lão:

- Vị này là ai?

Thượng Quan Kỳ Long vội nói:

- Đây là Sơn Đông Tuyết Thủ Thái Kinh Ngạc, lời nói của vị tiền bối này rất đáng cho con tin cậy.

Linh Phụng chợt hiểu ra tất cả. Thì ra Phi Bằng đã dối gạt nàng. Nơi hãm tối nàng bị thất thân với Phi Bằng hẳn cũng do bọn Vạn Độc Quỷ môn sắp đặt.

Nàng ôm chầm lấy người bá phụ thân thương rơi lệ:

- Bá phụ ơi, song thân con và hai đệ đệ đã bị tru sát, còn con lại bị gã công tử gian ác đó lọc lừa, không còn dám nhìn mặt Hán Sơn. Con không muốn sống nữa.

Kim Điều Đại Kiệt vỗ nhẹ sau lưng Linh Phụng:

- Con không nên phần chí vô ích. Chính lúc này con mới cần phải sống để trả mối gia thù và phục hưng gia phái, con không thể chết được.

Linh Phụng thét lên:

- Vậy trước nhất con phải giết tên công tử ác độc này đã làm hại đời con.

Thượng Quan Kỳ Long khoát tay:

- Con khỏi cần giết thì Phi Bằng cũng chết. Nó đang hấp hối ngoài kia. Điều cần nhất là bá phụ con ta phải thu hồi ngay phần hậu chiêu của pho bí kíp.

Bốn bóng người cùng phóng vèo ra khỏi cửa hang.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Bốn Mươi Bảy

Rửa Sạch Mối Thù



Cầm Tiên quyết tâm luyện nửa pho Thiên Chiêu Sư Lục.

Cô ả lẩn tránh thật xa để Hán Sơn đừng cản ngăn ả liệu lĩnh hành công luyện khí. Ắt tin tưởng sau khi nghiên cứu kỹ hơn sẽ có thể tiếp thu các chiêu thức của người xưa.

Lướt qua nhiều hang động, Cầm Tiên vẫn chưa vừa ý vì lo ngại Hán Sơn vẫn tìm được.

Sau nửa buổi phi hành, Cầm Tiên nhận ra mình đã tới một thung lũng đầy cây gai sắc nhọn.

Đẹp những bụi gai, bầu trời cao rộng hiện ra khiến cô ả mừng rỡ vô cùng...

Cầm Tiên sung sướng nói một mình:

- Ôi, đây là lối vào ra của vực thẳm mà ta chưa biết. Thế là việc thoát khỏi lòng vực sâu chẳng khó khăn gì.

Ả gạt gù khoái chí:

- Ta vượt qua thung lũng cây gai này, tìm một chỗ vừa ý để hành công. Lúc nào luyện xong nửa pho bí kíp ta lại trở vào lòng vực tìm nửa pho đầu và đón Hán Sơn đi luôn. Ta đã thành công với nửa pho hần chàng phải phục lẫn và không cản ta nữa.

Chiếc túi trên vai đựng bộ lục lạc ảo vũ và cuộn da quý báu ghi chép nửa pho võ công nhẹ tênh. Cầm Tiên háng hái phóng vèo đi.

Bình bình...

Cô ả bỗng dột ngược vì hai luồng kinh khí mỏng manh như tơ nhện mà sức mạnh hơn sóng bủa đầu ghềnh.

Nội tạng nhộn nhạo, kinh mạch xáo trộn khủng khiếp. Cầm Tiên vừa cố gắng trụ vững đã nhận ra dâm phụ Huệ Tiên, chủ nhân thanh lâu Vân Mộng. Bên cạnh Huệ Tiên là Dương Sùng, Giáo chủ Vạn Độc Quỷ môn. Sau khi dâm phụ Huệ Tiên cười khanh khách.

- Quái nữ, ngươi ở đây còn tiểu tử Vương Hán Sơn đâu?

Cầm Tiên phun ra một bùm máu, rồi trừng mắt:

- Vương ca ca của ta ở đâu thì liên quan gì đến mụ hủ dâm phụ thối tha. Đã có lão tình lang bên cạnh mà ngươi còn hỏi đến người trai khác hả?

Lời nói mỉa mai của Cầm Tiên trước mặt Dương Sùng làm Huệ Tiên nổi nóng vì xấu hổ.

Ả ta gầm lên:

- Con tiện tỳ hỗn láo. Ta không cần hỏi gã tiểu tử hôi hám ấy nữa mà chỉ buộc ngươi phải nộp ngay bảo vật cho ta.

Cầm Tiên gằn giọng:

- Ngươi nói bảo vật gì vậy? Nếu là cái bảo vật mà ngươi thường thích thú thì nó dính trong mình Hán Sơn, chẳng phải do ta giữ.

Lại bị Cầm Tiên nói toạc tạt dâm bôn của mình, đôi mắt Huệ Tiên như đổ lửa.

Ả thét lớn:

- Ngươi đứng bẻm mép mà tan xác dưới tay ta...

Cầm Tiên bật cười:

- Ngươi bẻm mép chớ nào phải ta. Bỗng nhiên ngươi lại đòi ta bảo vật là cái quái gì.

Huệ Tiên la lớn:

- Ngươi đừng giả vờ. Ngươi và tiểu tử Hán Sơn bị ta đánh văng xuống vực Hồ Huyệt. Bây giờ lại đeo túi gì ra ngõ này? Mau nộp cho ta xem gấp?

Cầm Tiên nghĩ thầm trong đầu:

- Thì ra dâm phụ chưa biết ta đã lấy được nửa pho võ công mà chỉ nghĩ ngờ trong túi có vật quý gì nơi vực thẳm.

Ả liền trừng mắt:

- Tài sản trong bọc của ta chẳng liên quan gì với ngươi. Muốn xem thì ngươi cứ hỏi ngọn chướng của ta đây...

Dứt lời, Cầm Tiên dụng ngay song thủ võ ra hai luồng khí lạnh, công lực mười hai thành cuộn cuộn xô tới phương vị của Huệ Tiên.

Không ngờ Sử Nữ Âm Kinh của Cầm Tiên đã tăng tiến vượt bậc, Huệ Tiên vội trụ vững rồi tung ngay chướng đạo trắng toát tựa sương mù, mãnh lực đùng đùng tiếp chiêu của Cầm Tiên trong chớp mắt.

Ầm ầm...

Hai luồng ma công chạm nhau, áp khí phát nổ dữ dội rung chuyển một vùng. Huệ Tiền bị xô lùi đến năm trượng, nhưng ả ta cũng thấy Cẩm Tiên bị Âm Dương Bạch chân khí của ả quật nhào, thân hình chao đảo tựa cái chong chóng giữa vùng khí trắng tinh mịt mù.

Vạn Độc Thần Ma Dương Sùng buột miệng:

- Ôi, hai con quỷ cái này chọi nhau cũng dữ dội quá xá.

Huệ Tiền nói:

- Giáo chủ tình lang chờ xem, khi luồng khí trắng của thiếp vừa tan sẽ lộ ra xác chết bầm dập của con quái nữ.

Bạch khí cuộn cuộn lát sau cũng tan hết, Huệ Tiền và Dương Sùng đều trở mắt nhìn.

Nhưng Cẩm Tiên đã biến đâu mất biệt.

Nổi giận như điên, Huệ Tiền gầm thét:

- Quái nữ đã thoát chạy rồi, mau đuổi theo bắt nó.

Dương Sùng cũng quát lên:

- Phải bắt được nó để tra khảo xem thằng tiểu tử kia đang trốn nơi nào.

Đôi tình nhân dâm ác vụt lao đi như tên bắn.

Lúc ấy Cẩm Tiên đã tinh ranh lẩn trốn được vào một bụi cây rậm rạp, nàng bật cười:

- Hừm, chưa luyện xong nửa pho bí kíp tuyệt luân này ta hãy tạm để tụi bay kéo dài mạng sống. Quân tử phục thù mười năm chưa muộn, đâu cần vội vàng chi.

Bằng cái nhún mình nhẹ nhàng. Cẩm Tiên phóng vèo ra khoảng trống.

- o O o -